

Vaatimukset

- on todettava, ettei Portugalin tasavalta ole noudattanut EY 28 ja EY 30 artiklan eikä ETA-sopimuksen 11 ja 13 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on 11.3.2003 annetun asetuksen nro 40/2003 2 §:n 1 momentissa kieltänyt värillisten kalvojen asentamisen ajoneuvojen laseihin, mikä estää muissa jäsenvaltioissa tai ETA-sopimuksen sopimusvaltioissa laillisesti valmistettävien/kaupan pidettävien värillisten kalvojen kaupan pitämisen Portugalissa
- Portugalin tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Mainitun 11.3.2003 annetun asetuksen nro 40/2003 2 §:n 1 momentti merkitsee EY 28 artiklan ja ETA-sopimuksen 11 artiklan vastaista tuonnin määrällistä rajoittamista vaikutukseltaan vastaavaa toimenpidettä, koska kyseisellä kiellolla estetään käytännössä muissa jäsenvaltioissa tai ETA-sopimuksen sopimusvaltiossa laillisesti valmistettujen ja/tai kaupan pidettyjen värillisten kalvojen kaupan pitäminen Portugalissa. Tällaista kieltoa ei myöskään voida perustella EY 30 artiklalla tai ETA-sopimuksen 13 artiklalla.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Labour Court (Irlanti) on esittänyt 19.6.2006 — Impact v. Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(Asia C-268/06)

(2006/C 212/28)

Oikeudenkäyntikieli: *englanti*

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Labour Court (Irlanti)

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Impact

Vastaajat: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Kun Rights Commissionerit ja Labour Court ratkaisevat ensimmäisenä oikeusasteena asian kansallisen lain sään-

nöksen nojalla tai tekevät muutoksenhaun perusteella ratkaisun tällaisesta päätöksestä tehdystä valituksesta, edellyttääkö jokin yhteisön oikeuden periaate (erityisesti vastavuus- ja tehokkuusperiaate) sitä, että niiden on sovellettava Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) (1) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28 päivänä kesäkuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/70/EY säännöstä, jolla on välitön vaikutus, sellaisessa tilanteessa, jossa

- Rights Commissionerille ja Labour Courtille ei ole annettu jäsenvaltion lainsäädännössä eikä direktiivin täytäntöönpanosta annetuissa kansallisen lain säännöksissä tähän nimenomaista toimivaltaa,
- yksityiset voivat esittää High Courtissa vaihtoehtoisia vaatimuksia, jotka perustuvat siihen, että heidän työnantajansa ei ole soveltanut direktiiviä heidän tilanteeseensa ja
- yksityiset voivat esittää toimivaltaisessa yleisessä tuomioistuimessa vaihtoehtoisia korvausvaatimuksia jäsenvaltiota vastaan vahingoista, joita heille on aiheutunut siitä, että jäsenvaltio ei ole pannut direktiiviä määrääjässä täytäntöön?

2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi,

- (a) Onko direktiivin 1999/70/EY liitteenä olevan EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n tekemän määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen 4. lausekkeen 1 kohta sanamuodoltaan ehdoton ja riittävän täsmällinen, jotta yksityiset voivat vedota siihen kansallisissa tuomioistuimissaan?
- (b) Onko direktiivin 1999/70/EY liitteenä olevan EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n tekemän määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen 5. lausekkeen 1 kohta sanamuodoltaan ehdoton ja riittävän täsmällinen, jotta yksityiset voivat vedota siihen kansallisissa tuomioistuimissaan?

3) Kun otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen vastaukset ensimmäiseen kysymykseen ja toisen kysymyksen b kohtaan, merkitseekö direktiivin 1999/70/EY liitteenä olevan EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n tekemän määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen 5. lausekkeen 1 kohta sitä, että jäsenvaltio ei voi työnantajana toimiessaan uudistaa määräaikaista työsopimusta 8 vuodeksi sen jälkeen kun kyseinen direktiivi olisi pitänyt panna täytäntöön mutta ennen kuin täytäntöönpanolainsäädäntö annettiin kansallisessa oikeudessa, jos

- kaikissa aikaisemmissa tapauksissa sopimus oli uudistettu lyhyemmiksi ajanjaksoiksi, ja työnantaja tarvitsee työntekijän palveluja pidemmän ajanjakson ajan,
- uudistamisesta pidemmäksi ajanjaksoksi seuraa, että kierretään sitä, että työntekijään sovellettaisiin puitesopimuksen 5. lauseketta täydessä laajuudessaan, kun se pannaan täytäntöön kansallisessa lainsäädännössä, ja

- tällaiselle uudistamiselle ei ole olemassa asiallisia syitä, jotka eivät liittyisi työntekijän asemaan määräaikaisena työntekijänä.
- 4) Mikäli ensimmäiseen tai toiseen kysymykseen vastataan kielteisesti, edellyttääkö jokin yhteisön oikeussääntö (ja erityisesti velvollisuus tulkita kansallista lainsäädäntöä direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen valossa siten, että saadaan aikaan direktiivillä tavoiteltu lopputulos) sitä, että Rights Commissioner ja Labour Court tulkitsevat kansallisen lain säännöksiä, jotka on annettu Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskusjärjestön (CEEP) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28 päivänä kesäkuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/70/EY täytäntöön panemiseksi, siten, että niillä on taannehtiva vaikutus siitä päivästä, johon mennessä kyseinen direktiivi olisi pitänyt panna täytäntöön, jos
- kansallisen lain säännöksen sanamuodossa ei nimenomaisesti poissuljeta tällaista tulkintaa, mutta
- lainsäädännön rakennetta koskevassa kansallisen lain säännöksessä poissuljetaan tällainen taannehtiva soveltaminen, ellei päinvastaisesta ole selvää ja yksiselitteistä osoitusta?
- 5) Mikäli ensimmäiseen tai neljanteen kysymykseen vastataan myöntävästi, sisältävätkö ”työehdot”, joihin direktiivin 1999/70/EY liitteenä olevan puitesopimuksen 4. lausekkeessa viitataan, palkkaan ja eläkkeisiin liittyvät työosopimuksen ehdot?

(¹) EYVL L 175, s. 43.

Kanne 20.6.2006 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Itävallan tasavalta

(Asia C-270/06)

(2006/C 212/29)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamies H. Støvlbæk ja Rechtsanwalt R. Wägenbauer)

Vastaaja: Itävallan tasavalta

Vaatimukset

1. Itävallan tasavalta on EY 226 artiklan 1 kohdan mukaan rikkonut EY 56 artiklan 1 kohdan mukaisia veloitteitaan sen seikan perusteella, että tietyt keskuspankkiin liittyneet luottolaitokset ovat pakotettuja pitämään keskuspankissaan

(ja keskuspankin määrittämien ehtojen) maksuvalmiusvarannon, jonka suuruus on tietty prosenttimäärä näiden luottolaitosten talletuksista, ja ne eivät pysty sijoittamaan niiden käytettävissä olevia varoja muihin eurooppalaisiin rahalaitoksiin,

2. vastaaja on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

EY 56 artiklan 1 kohdan mukaan kiellettyjä ovat kaikki kansalliset sääntelyt, joilla rajoitetaan pääoman vapaata liikkuvuutta jäsenvaltioiden välillä sekä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä. Tämä kieltö menee rahoitusmarkkinoiden toimijoiden kansalaisuuteen perustuvan epäyhdenvertaisen kohtelun poistamista pidemmälle ja käsittää kaikki rajoitukset, jotka tekevät tämän perusoikeuden käyttämisen vähemmän houkuttelevaksi. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pääoman vapaan liikkuvuuden rajoituksia ovat jäsenvaltion toteuttamat sellaiset toimenpiteet, joiden vuoksi kyseisen jäsenvaltion alueella asuvat henkilöt voivat olla vähemmän halukkaita ottamaan lainaa tai tekemään sijoituksia toisessa jäsenvaltiossa.

Komissio katsoo, että Itävallan liittovaltion pankkilaitoslain säännös, jossa tietyt keskuspankkiin liittyneet luottolaitokset veloitetaan pitämään tietty osuus niiden maksuvalmiusvarannosta keskuspankin saatavilla, on pääoman vapaan liikkuvuuden rajoitus. Tämä laissa säädetty rajoitus estää nimittäin keskuspankkiin liittyneitä pankkeja sijoittamasta tämän pakko-talletuksen suuruista, huomattavaa osaa niiden käytettävissä olevista varoista muihin eurooppalaisiin luottolaitoksiin ja saamasta niiden käytettävissä olevien varojen rajat ylittävän siirron avulla niiden keskuspankilta saamaa tuottoa korkeampaa tuottoa toisessa jäsenvaltiossa.

Itävallan liittovaltion pankkilaitoslain nyt kysymyksessä oleva säännös ei ole perusteltu EY 58 artiklassa nimenomaisesti mainitun perusteen eikä kuluttajansuojan tai muun yleistä etua koskevan syyn perusteella.

Komission vakaan käsityksen mukaan tämä laissa säädetty keskuspankkiin tehtävä pakko-talletus ei ole kuluttajansuojaa koskevasta syystä tarpeellinen. Ensinnäkin Itävallassa on jo olemassa säännökset maksuvalmiuden varmistamista varten ja näitä säännöksiä sovelletaan kaikkiin pankkeihin, toiseksi riittävän maksuvalmiuden saavuttamiseksi on olemassa lievempiä keinoja, joilla ei rajoiteta pääoman vapaata liikkuvuutta tai tätä vapautta rajoitetaan vähemmän. Olemassa oleva sääntely vaikuttaa kuluttajansuojan osalta jopa päinvastaisesti, koska se estää keskuspankkiin liittyneitä pankkeja sijoittamasta niiden maksuvalmiusvarantoja kyseisten pankkien asiakkaiden edun mukaisesti rajatylittävästi ja mahdollisesti kannattavammin. Lisäksi ei ole olemassa mitään seikkoja, joiden nojalla voitaisiin katsota, että yksittäisten keskuspankkiin liittyneiden pankkien maksukyvyttömyys johtaisi väistämättä ketjureaktioon ja säästöjen nostamiseen sektorin muissa keskuspankkeihin liittyneissä luottolaitoksissa. Tämä kauhunäkymä ei ole jo siitä syystä vakuuttava, että muiden jäsenvaltioiden vastaavat järjestelmät selviävät ilman laissa säädettyä pakko-talletusta ja ne ovat toimineet vuosikymmeniä vakaasti ilman, että tämä olisi johtanut pankkien kaatumisiin joukoittain näissä maissa.